

EN MEMÒRIA DE PIERRE VILAR

Per Pere Molas Ribalta

Seria ociós repetir aquí una vegada més quina ha estat la influència de Pierre Vilar sobre els historiadors catalans de la segona meitat del segle XX, i tampoc és el moment de records personals. Pot ser més útil, per diverses raons, recordar la seva presència en aquest Departament. En concret la seva participació en una important trobada científica: l'homenatge en honor de don Antonio Domínguez Ortiz, celebrat amb motiu del seu 70 aniversari (el març de 1979). La fotografia que aquí es reproduïx és tot un recordatori de moments i també d'absències. Entre els qui han mort hi ha, per descomptat, el mateix Domínguez Ortiz, el també francès Henri Lapeyre, tan diferent políticament de Vilar, i el valencià Sebastià García Martínez, tan representatiu d'un temps i d'un país. Vilar era precisament l'encarregat de glossar la figura de don Antonio en l'acte final de l'homenatge, que es va celebrar en el paranimf de la Universitat, i va comentar com havia trobat en l'obra de Domínguez Ortiz la resposta,

per la Corona de Castella, de les preguntes que ell es feia des de Catalunya, és a dir, la perspectiva econòmica i sobretot social de la Història. Ja des de París, pocs dies després, em manifestava la seva profunda satisfacció per la setmana passada a Barcelona. Vilar va ser posteriorment investit Doctor Honoris Causa per la Universitat de Barcelona en el mateix paranimf en una cerimònia d'inauguració de curs, deslluïda per qüestions alienes a la seva vàlua. El 1979 Domínguez Ortiz acabava de perdre la seva esposa per la mateixa malaltia que s'havia endut a Mme. Vilar, i l'historiador francès era perfectament conscient del sentiment que devia tenir el seu col·lega andalús. Tots dos historiadors han mort el mateix any, i l'últim a morir ha estat el de més edat.

Barcelona, agost de 2003